

Merolako zaldun ausarta

Duela denbora asko, Jakue I.a erregeak Valentzia hiria konkistatu zuenean, denak oso pozik zeuden. Erreginak eta Bartzelonako dama garrantzitsuenek sorpresa handi bat ematea erabaki zuten beren senar eta aitentzat, gudu-zelaian erregearekin borrokan ari zirela. Zaldizko segizio handi bat antolatu zuten eta, inori esan gabe, Valentziarantz abiatu ziren.

Bide luzea egin zuten zaldiz, bat-batean atzerriko gerlari batzuk agertu ziren arte. Gerlari hauek erregina eta damak preso hartu nahi zituzten! Zein beldurgarria! Baina, zorionez, zaldun oso ausart bat, Merolako zalduna, gertatzen ari zen guztia ikusi zuena, segizioaren atzetik zihoan gizon oso sendo eta ausart batzuekin.

Merolako zalduna eta bere gizonak atzerriko gerlariekin borrokatu ziren erregina eta beste emakumeak salbatzeko. Borroka oso gogorra izan zen, baina zalduna eta bere gizonak hain ausartak izan ziren, ezen inbaditzaileak kanporatzea eta damak salbatzea lortu baitzuten.

Jakue I.a erregeak gertatutakoa entzun zuenean, oso pozik jarri zen bere erregina onik zegoelako. Merolako zalduna deitu eta esan zion: «Oso ausarta izan zara! Oso eskertuta nago eskatzen didazun guztia emango dizudalako».

Zaldunak, oso apala zenak, ez zekien zer eskatu. Baina erregea tematu egin zen: «Eskatu nahi duzuna, ez dago ezer ezinezkorik niretzat!». Azkenean, Merolako zaldunak Kataluniako armarria zuten bost barretako bat eskatu zuen.

Erregeak, asko eskatzea iruditu arren, promesa bat egin zuen, eta errege baten hitza ezin denez hautsi, armarriaren barra eman zion. Egun hartatik aurrera, Kataluniako armarriak bosten ordez lau barra zituen, eta Merolako zaldunak bere barra gorria zuen armarrian, bere ausardiaren oroigarri gisa.

Eta horrela, Merolako zaldunaren ausardiari esker, erregina eta damak onik eta osasuntsu itzuli ziren etxera, eta zaldun ausartaren istorioa nonahi kontatu zen.